

موضوع:

انبوه سازی مسکن و تاریخچه آن

زمستان ۱۴۰۱

عز وجل

مقدمه:	۴
تاریخچه انبوه سازی:	۴
انبوه سازی صنعتی:	۵
الزامات انبوه سازی :	۸
مزایای انبوه سازی:	۹
مزایای انبوه سازی صنعتی:	۹
ارزیابی انبوه سازی و کوچک سازی (معایب انبوه سازی):	۹
انجمن صنفی کارفرمایی انبوه سازان مسکن و ساختمان استان تهران:	۹
کانون سراسری انبوه سازان مسکن و ساختمان ایران :	۱۱
مستندات قانونی و چگونگی تشکیل کانون:	۱۲

مقدمه:

همراه با رشد شتابان شهرنشینی مسئله تامین مسکن همواره به عنوان اولین مسئله مهم اقتصادی و اجتماعی در جوامع شهری تبدیل شده است. رشد سریع شهرنشینی در کشورها توسعه منابع و امکانات برای پاسخگویی به نیاز افراد به سرپناه را تحت تاثیر قرار داده است در کشورها به دنبال رفع مشکل تامین مسکن از طرف وزارت مسکن سیاست های مختلفی اعمال شده است یکی از سیاست ها سیاست انبوه سازی مسکن می باشد.

اهمیت موضوع آن است که مسکن امروزه به عنوان یک کالای اساسی بیشترین انگیزه خانوارها به منظور پس انداز را ایجاد می کند. همچنین بیشترین میزان اشتغال زایی در بین فعالیت های اقتصادی مربوط به بخش مسکن می باشد به همین منظور هر سیاستی که به مرحله اجرا می رسد در صورت عدم کارایی تاثیرات کلانی بر روی اقتصاد کشور، سرمایه ملی و هزاران فاکتور دیگر خواهد گذاشت.

تاریخچه انبوه سازی:

۱- جهان، ۲- ایران

(۱) جهان:

روش انبوه سازی و کوچک سازی ریشه در تاریخ و شرایط خاص دارند شاید بتوان سابقه این امر را در دوران مصر باستان بازیافت. در آن دوران برای هزاران نفر کاری که ساختن اهرام ثلاثه را برعهده داشتند مجموعه مسکونی متراکم و انبوه با حداقل امکانات بنا شده بود، آنها حکم سرپناهی را داشتند که آنان را تا حدی تنها از گزند سرما و گرما محفوظ می داشت. در طول تاریخ نیز جا به جای جهان خانه محقق و کوچک برای زندگی مردم فقیر و کم درآمد ایجاد شد؛ که برخی مناطق به صورت مجموعه های مسکونی کوچک ظاهر شده اند.

کوچک سازی و انبوه سازی به تعبیر امروزی ریشه در برنامه های مسکن شهر های صنعتی اروپا پس از انقلاب صنعتی دارد که در جهت تامین مسکن مهاجرین روستایی که برای کارگری به شهرها آمده بودند و در محیط های بسیار آلوده و کثیف و غیر انسانی زندگی میکردند ارائه و به اجرا در آمد. وجود این اماکن نامناسب زیست آملی در ارائه و اجرای طرح های و برنامه های متنوع برای تهیه مسکن مناسب کارگران و شهروندان و اصلاح کالبد و سیما و بافت شهر هایی بود که طی دوره انقلاب صنعتی شکل گرفته بودند [نقی زاده، محمد، انبوه سازی و پیامد های آن، مجله مسکن انقلاب شماره ۱۵، صفحه ۴۰۲]

۲) ایران:

ابتدا به دلیل تقلید از کشورهای غربی احداث ساختمان های بلند مرتبه در ایران آغاز شد و پس از آن با تصویر و تدوین قانون تملک آپارتمانها در سال ۱۳۴۳ و سپس تأمین مسکن برای اقشار کم درآمد متوسط رشد سریع تری به خود گرفت از سوی دیگر افزایش درآمد نفت و رونق اقتصادی سبب توسعه سریع شهرها و طبع آن بلند مرتبه سازی در سالهای نیمه نخست دهه ۵۰ شد. پس از آن نیز در دهه هفتاد فروش تراکم از سوی شهرداری جهت تامین بودجه مورد نیاز شهرداری از یک سو و افزایش شدید قیمت زمین در شهر های بزرگ از سوی دیگر سبب رونق ورد سازی در نقاط مختلف تهران شد از دیگر علل گرایش و نوسازی می توان به سودآوری بالایی در زمینه کوچک سازی و انبوه سازی اشاره نمود. [کیهان زاده، آرش، بررسی مجتمع های مسکونی بلندمرتبه از دیدگاه اجتماعی، مجله انبوه سازی مسکن شماره ۶، صفحه ۱۶]

از نیمه دوم دهه هفتاد حمایت از الگوی تبدیل مسکن در مقیاس وسیع با عنوان توسعه و تشویق انبوه سازی به مشابه راهبرد اصلی توسعه بخش مسکن در دستور کار سیاست گذاران این بخش به خصوص وزارت مسکن و شهرسازی قرار گرفت. مکمل این راهبرد کاهش مداخلات دولت در بازار زمین و یا به عبارت بهتر آزادسازی بازار زمین بوده است. طول بر این سیاست را می توان در چهار تغییر سیاست زمین حمایت به مسکن حمایتی مشاهده کرد به این ترتیب کاهش مداخله در بازار زمین و تشویق توسعه انبوه سازی مسکن به عنوان دو ستون اصلی در برنامه های توسعه مسکن عمل کرده است. [ایزدانی، فردین، تثبیت بازار زمین و تولید انبوه مسکن، انبوه سازان مسکن صفحه ۲]

بر اساس سیاست های مسکن در برنامه های دوم و سوم توسعه مبتنی بر تغییر الگوی مصرف مسکن و کوچک سازی و روسازی در دهه اخیر الگوی ساخت مسکن به سمت انبوه سازی و تولید انبوه مسکن سوق پیدا کرده است.

انبوه سازی صنعتی:

جمعیت جهان روز به روز در حال افزایش است و روند شهرنشینی نیز همراه با آن افزایش پیدا می کند. با افزایش روز افزون جمعیت و به تبع آن افزایش تمایل به شهرنشینی، نیاز به مسکن ضروری خواهد بود. نیاز به تعداد زیاد مسکن و همچنین سرعت در اجرا باعث شد که روشی با عنوان انبوه سازی صنعتی مسکن مورد استفاده قرار گیرد. در انبوه سازی صنعتی ابتدا قطعات و اجزا ساختمانی در کارخانه بصورت پیش ساخته تهیه می شود و بعد از حمل به محل پروژه در کنار همدیگر قرار میگیرند. در سال ۱۹۵۰ فقط ۳۱ درصد از جمعیت جهان در شهرهای کوچک و بزرگ ساکن بودند که این رقم در سال ۱۹۹۵ به ۴۵ درصد رسید. در سال ۲۰۰۰ از هر دو نفر یک نفر در شهرها سکونت داشت و بیشتر این رشد در شهرهای کوچک و متوسط بود. کلان شهرهای جهان با

بیش از ده میلیون جمعیت، هم اکنون فقط ۴ درصد جمعیت جهان را در خود جای داده‌اند. لذا با افزایش روزافزون جمعیت و به تبع آن، نیاز روزافزون به مسکن و نیز ناکارایی سیستم‌های سنتی و متداول در تولید انبوه مسکن، رویکرد به روش‌های صنعتی تولید ساختمان ضروری به نظر می‌رسید. خوشبختانه در مورد انبوه‌سازی و مسکن ارزان قیمت، به ویژه بعد از جنگ جهانی دوم و نیز طی دهه‌های اخیر در شرق و غرب، پروژه‌های متعددی اجرا شده و مورد بهره‌برداری قرار گرفته‌اند، بنابراین در مورد مبانی نظری، استانداردها، روش‌های ساخت، مدیریت و ملاحظات دوره بهره‌برداری، مطالعات جامع و ارزشمندی در سطح جهانی فراهم آمده است که با توجه به این تجربه‌ها و با سرمایه‌گذاری مناسب و تکیه به توان مهندسی موجود و با برنامه‌ریزی، هدف‌گذاری و اجرای مناسب به سرعت می‌توان بر مشکلات پیروز شد. از گذشته‌های دور، یعنی از زمان پیدایش ابتدایی‌ترین انواع مصالح و تولید محدود دستی آنها، تا امروز که تحولات شگرفی در شناخت خواص مواد و ابداع ترکیبات جدید و تولید انبوه کارخانه‌ای پدید آمده، پیش‌سازی روش همیشگی ساختمان‌سازی بوده است. حقیقت این است که پیش‌سازی مصالح و اجزاء، قانون کلی و قاعده عمومی ساختمان‌سازی در همه ادوار بوده است. دلیل آن هم کاملاً روشن است. تولید مصالح و اجزای ساختمانی در کارگاه یا کارخانه مجهز با شرایط محیطی قابل تنظیم امکانات آزمایش و بازبینی امکان پذیر تر است تا در محل احداث ساختمان و در حین اجرای کار که هیچ یک از آن شرایط موجود نیست.

در کشور ما طی چند دهه اخیر مسئله الگوسازی به شدت مورد توجه قرار گرفته و روند گسترش و توسعه آن روز به روز افزایش می‌یابد. اجرای صنعتی ساختمان و انبوه‌سازی آن از اهداف اعلام شده و دینی مسئولان مملکتی در ایران بوده و هست. نیاز فوری کشور به زیر بنای ساختمانی، حدود ۴۵ میلیون مترمربع در سال است، در حالی که با روش‌های متعارف ساخت و استفاده از تمامی امکانات بخش دولتی و خصوصی، سالن فقط حدود ۱۷ میلیون مترمربع بنا می‌توان احداث کرد و در واقع برآورده کردن نیاز به ساختمان‌های مسکونی، آموزشی، بهداشتی، خدماتی و صنعتی... در کوتاه مدت و درازمدت و دستیابی به کمیت قابل قبول ترازهای زندگی، تنها از طریق بهره‌گیری از روش‌های صنعتی تولید ساختمان به ویژه پیش‌سازی و انبوه‌سازی مسکن میسر است. صنعتی کردن مفهومی است نسبی که به تدریج تکامل می‌یابد. شکافی که از لحاظ تولید بین کشورهای در حال توسعه و کشورهای صنعتی روبه افزایش است، تجدید ساختار و جهش سریع و محسوسی را ایجاد می‌کند تا از وقت و سکون بعد از سیر قهقراپی جلوگیری شود.

در کشور ما در طی چند دهه اخیر مسئله انبوه‌سازی به شدت مورد توجه قرار گرفته و روند گسترش و توسعه آن روز به روز افزایش می‌یابد.

مسکن به عنوان سرپناه انسان ها همواره جزء نیازهای اولیه جامعه بشری است که پس از غذا و پوشاک، سومین نیاز اصلی شهروندان است و در جامعه امروز ما به عنوان یک کالای سرمایه ای نقش بزرگی در ایجاد امنیت اقتصادی برای شهروندان دارد. از طرف دیگر، ساخت مسکن با حجم بالای گردش مالی و با ایجاد اشتغال پایدار و ثبات امنیت اجتماعی و اقتصادی همواره جزء اولویت های تصمیم گیری مسئولان و دولت مردان بوده است. به همین دلیل سیاست انبوه سازی به عنوان یک سیاست محوری در کشور، بعد از سپری شدن حدود سه دهه بعد از پیروزی انقلاب به طور جدی مورد توجه قرار گرفته است. به طور کلی جهت گیری های که تا پایان برنامه پنج ساله اول در ذهن سیاست گذاران بخش وجود داشت، غالباً معطوف به تامین مسکن از طریق مصرف کننده نهایی بود و انبوه سازی یا حرفه ای سازی جایگاهی در مبانی سیاست گذاری بخش نداشت. اما آثار زیانبار برداشت های ناصحیح از انگور ساز و فعالیت های انبوه سازی از جهات مختلف، صاحب نظران و سیاست گذاران بخش ساختمان را در خصوص گردش یکباره سیاست ها از انفرادی سازی به انبوه سازی به اجماع قطعی رساند که در واقع این رویکرد جدید یک انتخاب نیست، بلکه ضرورت و الزامی اجتناب ناپذیر است.

در حال حاضر نیاز سالانه مسکن کشور ۱,۵۰۰,۰۰۰ واحد میباشد که بی شک روش های سنتی تولید ساختمان جوابگوی این نیاز نخواهد بود.

چنانچه بخواهیم مصالح اجرای اسکلت این تعداد واحد مسکونی از قبیل شن، ماسه، سیمان، آجر، میلگرد و پاره ای مصالح نازک کاری از قبیل سنگ، کاشی، گچ و... را برآورد نماییم رقم بسیار بالای خواهد بود که علاقه از مشکلات تامین آن (و تقریباً محال بودن تامین آن در هر سال) تصور نخاله های ساختمانی تولید شده از آنها بسیار وحشتناک و غم انگیز خواهد بود. از سوی نیروی کار جامعه امروزی آرام آرام به سمت اخذ تحصیلات عالیه پیش می رود و با توجه به وجود امکان تحصیلات دانشگاهی در اقصا نقاط کشور حتی اگر به لحاظ حفظ ظاهر هم که بوده باشد جوانان علاقه مندند تا در یک رشته تحصیل نموده و مدارک دانشگاهی اخذ نمایند. این موضوع باعث می شود تا بازار تولید ساختمانهای سنتی با کمبود نیروی کار مواجه شود، چرا که جوان تحصیل کرده دیگر نخواهد توانست به عنوان یک بنا به آجر کاری گچ کاری یا بتن ریزی و عملیاتی از این دست مبادرت ورزد. علی ایحال به لحاظ امکانات موجود و چه از نظر فرهنگی و حتی اقتصادی تولید ساختمان به شکل سنتی دارای توجیه نمی باشد. برای مرتفع نمودن مشکلات فوق لازم است چاره ای اندیشیده شود. آنچه واضح هست استفاده از فناوری های نوین و مصالح پیش ساخته نظیر پارتیشن های سیستم درای وال (dry wall) قادر خواهند بود نیاز امروز صنعت ساختمان کشور را برآورده سازد. به دلیل تولید کارخانه ای و کنترل شده مصالح صنعتی کیفیت این نوع مصالح بالا بوده و در منابع ملی و طبیعی صرفه جویی خواهد شد. از سوی کیفیت مطلوب این مساله عمر مفید ساختمان را نیز بالا خواهد برد. مصرف کم مصالح و مور بالای ساختمان تولید نخاله های ساختمانی را نیز کاهش خواهد داد. اجرای ساختمان با فرآورده های صنعتی نیاز به اکیپ های مجرب و آموزش دیده دارد از این رو، جوانان

تحصیل کرده امروزی رغبت بیشتری برای فعالیت در این بادی خواهد داشت و طبیعتاً صنعت ساختمان فضای کار وسیعی برای نیروهای آماده به کار امروزی هم در واحدهای صنعتی تولید مصالح ساختمانی و هم در کارگاه های ساختمانی ایجاد خواهد کرد. البته ترویج و به دنبال آن آموزش صنعتی سازی ساختمان باید از دانشگاه ها آغاز گردد. حال این سوال اساسی مطرح می شود که در کشور مفهوم بو سازی و صنعتی سازی به صورتی که در بالا قید شده برقرار می باشد یا اینکه چیزی غیر از آن مطرح است. همچنین نقش صنعت در ساختمان طی سال های اخیر چقدر رشد داشته و مهمترین چالش های صنعتی سازی کدامند؟

الزامات انبوه سازی :

به نظر می رسد هر سیستم انبوه سازی ساختمانی موفق باید حداقل برخوردار از مشخصات زیر باشد:

الف) دیدگاه هندسی در طراحی معماری: جهت حصول به انبوه سازی موفق و برنامه ریزی شده دیدگاه هندسی نسبت به طراحی کلیه اجزا و قطعات در تمامی مراحل طرح، تولید و اجرا ضروری می باشد.

ب) یکپارچه ساختن گروه های متخصص نسبت به طراحی، تولید و اجرا: گرد آوردن گروه های مختلف طراحی، تولید و اجرای قطعات پیش ساخته از مشکلات ناشی از ناهمگونی آنها می کاهد.

ج) قابلیت آموزش دهی و انعطاف پذیری مشاغل: چنانچه در بررسی نظام های انبوه سازی در کشورهای مختلف دیده شده یکی از مهمترین ویژگی ها این نظام ها قابلیت های آموزشی و انعطاف پذیری حرفه های گوناگون آنهاست.

د) نیاز به نیروی متخصص کمتر به هنگام نصب قطعات: در واقع یک نظام انبوه سازی موفق بنا به مقتضیات زمان در اقصی نقاط کشور مطرح شود و در هر نقطه، آموزش های فنی و حرفه ای مربوط به خود را نیز به همراه داشته باشد.

ر) صرفه جویی در مصرف انرژی: در این زمان که با بحران انرژی ناشی از کاهش شدید منابع فسیلی روبرو هستیم و همه برانند که با بهره وری بهینه از انواع انرژی های جایگزین وابستگی خود را به انرژی های کهن به حداقل برسانند، یک نظام الگوسازی موفق باید تمهیدات لازم را برای صرفه جویی در مصرف انرژی و استفاده از انرژی های نو به کار ببرد.

مزایای انبوه سازی:

در واقع، ساخت انفرادی که همان ساخت سنتی است در اجرای هر یک از مقوله های بالا در نقطه مقابل ساخت انواع قرار می گیرد به بیان دیگر، در ساخت سنتی، دسترسی به منابع مالی محدود اصلاح در مصرف مصالح زیاد، سرعت ساخت در حد پایین، ارتقای تکنولوژی کند و.... است که این محدودیت ها و اتلاف منابع با روح زمانه ما بهره وری بالایی مطالبه می کند، مغایرت دارد و محکوم به زوال است. در این رهگذر راهی جز اعمال مدیریت به روز پیش روی دست اندرکاران قرار ندارد. از این روی سیاستگذاران مسکن، وظیفه بسترسازی را برعهده خواهند داشت در جهت حفظ منافع ملی و هم پایی با روش های جهانی، سیاستگذاری و بسترسازی تولید انبوه مسکن را برای پاسخ به نیاز زمان و نیازهای روز افزون که در این زمینه در کشورها وجود دارد برگزیدند [کاموری، بیژن، کمبو سازی از دیدگاه حرف مندان مهندسی انبوه سازان]

مزایای انبوه سازی صنعتی :

- گردش مالی سریع
- کاهش پرت مصالح ساختمانی
- افزایش کیفیت ساخت و ساز
- افزایش سرعت عمل ساختمان سازی در مقایسه با سنتی سازی
- کاهش هزینه ساخت و افزایش عمر بنای

ارزیابی انبوه سازی و کوچک سازی (معایب انبوه سازی):

برای ساختمان های همسان و کوچکی که به عنوان طرح های انبوه سازی و کوچک سازی و با هدف تامین مسکن ارزان برای اقشار کم درآمد ساخته میشود تبعاتی را می توان بر شمرد که مستقیماً به انسان (فرد و خانواده)، بر فرهنگ او و بر کالبد شهر اثر می گذارند. این طبقات در سه گروه «آثار انسانی»، «آثار فرهنگی و اجتماعی» و «آثار محیطی و کالبدی» قابل طبقه بندی هستند.

انجمن صنفی کارفرمایان انبوه سازان مسکن و ساختمان استان تهران:

بموجب ماده ۱۳۱ قانون کار جمهوری اسلامی ایران و آیین نامه مصوب سال ۱۳۷۱ هیئت وزیران، انجمن صنفی کارفرمایان انبوه سازان مسکن و ساختمان استان تهران در مهر ماه سال ۱۳۸۰ به شماره ۲۲۹ در اداره کل سازمانهای کارگری و کارفرمایی به ثبت رسیده است که متعاقب مقررات حاکم بر انجمن طی شش دوره برگزاری انتخابات اعضای هیئت مدیره تعیین و فعالیت نمودند.

انجمن انبوه سازان عضویت و ارتباط مستمر با سازمانها و ارگانهای ذیربط در ارتباط با مسکن و ساختمان به شرح ذیل را دارد:

- وزارت مسکن و شهرسازی
- سازمان نظام مهندسی کشور
- اتاق بازرگانی، صنایع، معادن و کشاورزی ایران
- اتاق بازرگانی، صنایع، معادن و کشاورزی تهران
- شورای هماهنگی تشکلهای
- شورای مسکن استان
- معاونت عمران شهرداری تهران
- موسسه تحقیق و توسعه صنعت احداث و انرژی
- استانداری تهران
- موسسه صنعت توسعه و احداث انرژی
- انجمن تولید کنندگان و فناوران صنعتی ساختمان
- سازمان نظام کاردانا
- انجمن تولید کنندگان و فناوران صنعتی ساختمان
- معاونت عمران شهرداری تهران
- موسسه تحقیق و توسعه صنعت احداث و انرژی

نقش انجمن انبوه سازان در فرآیند تولید، بهسازی و آموزش:

یکی از دغدغه های جامعه مهندسی در کشور اجرای سرفصل هایی چون معماری ایرانی-اسلامی، افزایش تمایل به صنعتی سازی، توجه به اقتصادی نمودن پروژه و نهایتاً بهره گیری از علوم روز میباشد. انجمن با رویکرد ارتقای نگرش مدیریتی شرکتهای تحت پوشش به شرح زیر، میتواند سهم مهمی را در تحقق اهداف فوق ایفا نماید:

- برگزاری جلسات هم اندیشی اعضا به طور مستمر
- تدوین برنامه جامع آموزش با رویکردهای فوق الذکر
- توانمندی شرکت ها جهت تامین و تحقق اهداف دولت در زمینه تولید
- کنترل قیمت تمام شده محصول جهت تنظیم اجرای کار با قیمت مناسب
- توجه به ارتقای کیفیت و رعایت استانداردهای مقررات ملی ساختمان
- اعمال مدیریت زمان در دوره تولید
- فراهم نمودن بستر مصرف محصولات داخلی با تعریف زنجیره های تامین و تولید در مسیر جهش تولید
- ایفای نقش به عنوان یک حلقه ارتباطی بین کارفرمایان و مجریان با رعایت حقوق طرفین

نقش انجمن انبوه سازان در ایجاد اشتغال زایی :

از مجموع ۱۲۰۱ شرکت عضو انجمن انبوه سازان در حوزه مسکن، بیش از ۱۴/۰۰۰ نفر به طور مستقیم در شرکت های فوق الذکر فعالیت دارند.

کانون سراسری انبوه سازان مسکن و ساختمان ایران :

مسکن بعنوان سر پناه انسانها همواره جزء نیازهای اولیه جامعه بشری است که پس از غذا و پوشاک ، سومین نیاز اصلی شهروندان را تشکیل می دهد و در جامعه امروز ما به عنوان یک کالای سرمایه ای نقش بسزائی در ایجاد امنیت اقتصادی برای شهروندان ایفا می نماید . از طرف دیگر ، ساخت مسکن با حجم بالای گردش مالی و با ایجاد اشتغال پایدار و ثبات امنیت اجتماعی و اقتصادی همواره جزء اولویتهای تصمیم گیری مسئولان و دولتمردان بوده است . به همین جهت سیاست انبوه سازی به عنوان یک سیاست محوری در کشور ، بعد از سپری شدن حدود دو دهه بعد از پیروزی انقلاب شکوهمند اسلامی بطور جدی مورد توجه قرار گرفت . بطور کلی جهت گیری هایی تا پایان برنامه پنج ساله اول در ذهن سیاست گذاران بخش وجود داشت ، غالباً معطوف به تأمین مسکن از طریق مصرف کننده نهایی بود و انبوه سازی یا حرفه ای سازی جایگاهی در مبانی سیاست گذاری بخش نداشت ، لکن آثار زیانبار برداشت های ناصحیح از انبوه ساز و فعالیت های انبوه سازی از جهات مختلف ، صاحب نظران و سیاست گذاران بخش را درخصوص گردش یکباره سیاست ها از انفرادی سازی به انبوه سازی به اجماع قطعی رساند که در واقع این رویکرد جدید یک انتخاب نبود بلکه ضرورت و الزامی اجتناب ناپذیر محسوب می شود که نتایج و ثمرات توسعه آن در پاسخگویی به افزایش روز افزون نیازها و تقاضاهای آحاد مردم عزیز کشورمان مختصراً اینگونه قابل تفسیر می باشد:

- تأثیر گذاری در کاهش قیمت تمام شده ساخت
- کاهش مدت ساخت
- بهبود کیفیت ساخت و امکان ارتقای استانداردها از طریق بکارگیری نیروهای متعهد و متخصص وبهره مندی از فن آوری های روز
- فراهم شدن امکان نوآوری و لزوم صنعتی سازی
- استفاده بهینه از زیرساخت های شهری و افزایش میزان استفاده از ظرفیت های موجود شهرها
- صرفه جویی در : انرژی - زمین شهری- کاربرد مصالح ساختمانی تجدید ناپذیر- تولیدانبوه مسکن - افزایش مسکن ارزان تر و با کیفیت بهتر و

با توجه به موارد یاد شده ، یکی از دستاوردهای بسیار مهم برنامه سوم توسعه ، تشکیل انجمن های صنفی انبوه سازان مسکن در سراسر کشور بشمار می رود. این تشکل ها پیرو سیاست مصوب برنامه مبنی بر "حمایت از بخش خصوصی در تولید مسکن" ابتدا درتهران و سپس درطی فاصله زمانی محدود ، درتمامی استانها یکی پس از دیگری بصورت مستقل از یکدیگر تشکیل شده و پروانه فعالیت رسمی دریافت کرده اند که هم اکنون با درنظر گرفتن ظرفیت بسیار بالای خود در جهت اجرای طرحهای انبوه سازی ، بعنوان نهاد مدیریت متشکل تصمیم سازی و برنامه ریزی و بازوی اجرایی دولت در ارتباط با توسعه مسکن و انبوه سازی ایفای مسئولیت می نماید. متعاقب

آن کانون سراسری انجمن های صنفی انبوه سازان مسکن و ساختمان نیز با هدف ایجاد هماهنگی بین انجمن های مذکور و پشتیبانی و پیگیری اهداف ملی آنان تأسیس و آغاز به کار نمود.

مستندات قانونی و چگونگی تشکیل کانون:

- در اجرای ماده ۱۳۱ قانون کار مصوب ۱۳۶۹ و آئین نامه ها و مقررات مربوط به آن و بمنظور هماهنگی در فعالیت های انجمن های صنفی انبوه سازان مسکن و ساختمان کشور و هدایت و راهنمایی آنان در زمینه های مختلف و با هدف حفظ حقوق و دفاع از منافع قانونی اعضا از طریق هماهنگ ساختن کوشش ها و فعالیت های انجمن های عضو و ایجاد زمینه های مطلوب برای همکاری ، تبادل نظر ، انتقال تجربیات و تجمیع امکانات و در نهایت به جهت اعتلای کمی و کیفی امر سازندگی و ارتقاء دانش فنی ، کانون سراسری انجمن های صنفی کارفرمایی انبوه سازان مسکن و ساختمان ایران تشکیل و در تاریخ ۸۳/۳/۲۹ به شماره ۵۰۹ در وزارت کار و امور اجتماعی بطور رسمی به ثبت رسید.

منابع و مأخذ

۱- اسمعیل پور ، فاطمه ، علل توسعه بی رویه شهر یزد ، بعد از انقلاب با تأکید بر مهاجرت‌های روستایی ؛ پایان نامه کارشناسی ارشد جغرافیا سال ۸۰.

۲- سازمان مسکن و شهرسازی استان یزد، دست در دست خشت بر خشت ، صفحه ۱۵۷.

۳- کیهان زاده ، آرش ، بررسی مجتمع های مسکونی بلند مرتبه از دیدگاه اجتماعی مجله انبوه سازان ، مسکن شماره ۶ ، ص ۱۸-۱۵.

۴- نقی زاده ، محمد ، انبوه سازی و پسامدهای آن مجله مسکن انقلاب شماره ۱۰۵ ، صفحه ۴۳.

۵- کاموری ، بیژن ، انبوه سازی از دیدگاه حرفه مندان مهندسی انبوه سازان

